

Claudia Cojocaru

Aventurile broscuței **OAKI**

ilustrații de Cătălin Nedelcu

Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, punerea la dispoziția publică, în scop comercial sau gratuit, fără acordul scris al Editurii Teopiticot reprezintă o încălcare a drepturilor de proprietate intelectuală.

© Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin în exclusivitate Editurii Teopiticot.

Editura Teopiticot
Timișoara
tel: 0722.422.433
0256.281.215
fax: 0356.111.115
teopiticot@yahoo.com
www.teopiticot.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Aventurile broscuței Oaki / text.: Claudia Cojocaru ; il.: Cătălin Nedelcu. –

Timișoara : Teopiticot, 2017

ISBN 978-606-8553-26-9

I. Cojocaru, Claudia (text.)

II. Nedelcu, Cătălin (il.)

087.5

Era o vară extrem de secetoasă. Micul iaz unde-și avea locuința o familie de broaște aproape că secase. Mai rămăsese doar un ochi de apă unde se înghesuiau broscoiul Oak, broasca Oaka și progenitura lor, Oaki. Dar ochiul de apă era atât de mic încât broaștele trebuiau să intre cu rândul în apă să se răcorească, iar de înotat sau zbunguit nici nu putea fi vorba.

Într-o zi, sătulă de atâtea neajunsuri, broscuța Oaki le spuse părinților:

— Eu nu mai pot să stau aici. Plec în lume să-mi caut balta mea!

— Lumea e plină de primejdii, broscuța tatei, spuse broscoiul Oak. Iar eu sunt prea bătrân să vin cu tine pe drumuri.

— Cine va avea grijă de tine? întrebă îngrijorată broasca Oaka.

— Mă voi descurca singură, nu vă faceți griji, spuse hotărâtă Oaki. Iar când îmi voi găsi balta mea, am să mă întorc după voi să vă iau în casa mea mare.

Văzând că nu au cum să o înduplece să rămână, părinții i-au pregătit un geamantan cu câteva lucruri trebuincioase drumului și și-au luat rămas bun.

Broscuța Oaki plecă entuziastă și curioasă în lume. Și merse mult pentru o broscuță,

o zi și o noapte fără pauză, până când ajunse, epuizată, la o baltă.

„Ce baltă mare, nici nu-mi închipuiam că poate exista așa ceva!“ gândi Oaki. Și se aruncă fericită în ea.

Însă baltă era locuită de o mulțime de raci, care imediat ce au simțit un intrus au început să foarfece apa cu cleștii lor. Broscuța ieși speriată din baltă și se așeză pe mal. Era mulțumită că măcar se răcorise un pic. Mai-marele racilor ieși din apă și o întrebă:

— Cine ești și ce vânt te aduce pe aici?

— Eu sunt broscuța Oaki și am plecat în lume să-mi caut baltă mea.

Impresionat de curajul și dezinvoltura broscuței, mai-marele racilor îi spuse:

— Baltă e destul de mare, poți să te stabilești aici dacă vrei. E loc pentru toți.

— Nu, mulțumesc, eu vreau o baltă *doar* a mea! răspunse decisă Oaki și plecă mai departe.

Străbătu câteva pajiști nesfârșite și când simți că nu mai are putere dădu de o baltă de două ori mai mare decât prima. Dar când se apropie văzu că este plină cu șerpi care alunecau pe luciul apei. Un șarpe ghiftuit, care-și făcea siesta la umbra unui salcâm, îl întrebă:

— Cine ești tu, temeraro, și ce cauți prin aceste locuri?

— Eu sunt Oaki și caut o baltă care să fie doar a mea, răspunse cu jumătate de gură broscuța.

— Poți să rămâi aici, dar nu știi câte zile ai să apuci, îi spuse cu sinceritate șarpele. Ai mare noroc că sunt sătul acum.

